

Розмеживши відтак землю на оселі, вони обставились густим частоколом дубовим.

Та праця тривала кілька років, заки були хатки готові і село розкинуло ся як слід.

Спасівчани зайшли сюди зза Дніпра, також по татарським погромам, а що стапули на тому місці на самого Спаса, тож і прозвали своє село Спасівкою.

В той час, як зачинає ся наше оповіданє, Спасівка була вже старим селом. Вказували на не старі, зеленим мохом порослі стріхи, утоптани вулиці, стара церковця і чималий цвинтар з деревляними, почорнілими від старости похиленими хрестами, а далі навкруги частоколу повпростало чимале терєс, з чого Спасівчани дуже раділи, бо не також спинало приступ до села неменше частоколу. Лише дві були на противних кінцях села прогалини, зачинені воротами.

Спасівчани жили тут наче би в якій фортеці. Походячи з козацького роду, вони розуміли вагу небезпек, і були на стільки осторожними, що на кожну ніч ставляли чергою сторожів при обох воротах: аби їх ворог не напав зненацька.

До того ще вони умовились з сусідніми селами, щоб у всякого були на поготівлі бочки зі смолою, які на випадок татарського набігу треба було запалити, аби тим способом остерегти других про небезпеку.

Такий лад завів в селі старий досвідчений козак, котрий прийшов сюди з першими поселенцями. Та хоча старий Охрім вже давно лежав в сирій землі, то Спасівчани придержували ся тих звичаїв і далі.

Та якось Спасівчанам до тої хвилі жилось безпечно. Чи Спасівка не лежала на шляху татарському, чи з якої иншої причини, досить, що до тепер нічого її не тривожило. Спасівчани жили безпечно, пахали землю, годували товар і кохали пасіки, славили на цілу Задніпрянщину, та позводили гарні сади. В Спасівці жив славний козацький рід Судаків.

Вони славили ся тим, що не було між ними одного, який би не бував на Січч між низовим товариством. З того виходило, що їх було мало. Богато з них полягло головами у битвах, багато пішло у неволю, а жіноцтво переходило до інших родів.